

מפלץ למבטון

בן בעל אחוזת למבטון שעל נהר ווייר היה בחור פראי. מעולם לא הלך לתפילת יום ראשון בכנסייה אלא יצא לדייג. ואם לא הצליח לדוג דבר קילל בקול רם עד וכל האנשים בדרכם לתפילה שמעו אותו. ובכן, יום ראשון אחד הוא דג כמנהגו ולא הצליח לדוג שום שמך או דג אחר. והסל שלו התרוקן כמעט מפיתיונות, וככל שמזלו הורע, כך גברו קללותיו, עד שבמהרים לתפילה אחזה בהלה.

בסוף למבטון הצעיר הרגיש משיכה בחכה. "לפחות משהו שכדאי להוציא!" חשב והמשיך למשוך בחכה. הוא משך ומשך ואז על פני המים הופיע ראש איום, בעל תשעה חורים מכל צד הפה. אך למבטון המשיך למשוך עד שהוציא את הדבר לגדה. היה זה מפלץ בעל צורה מאיימת, ואם עד עכשיו קללות של הצעיר היו מפחידות, הפעם יכלו לסמר את שער ראשך.

"מה יש לך כאן, בני?" שמע פתאום קול מקרוב "ומה דגת שתנבל כך פיך ביום קדוש?"

הצעיר הביט וראה איש זקן ומוזר העומד לידו. "האמת" אמר הצעיר "חושבני שדגתי את השד בעצמו. בוא וראה אותו."

אך הזר רק נע בראשו ואמר "לא טוב להוציא דבר כזה על החוף. אך אל תחזיר אותו לווייר. תפסת אותו ואתה חייב לשמור אותו," והזר הסתובב ולא נראה יותר.

למבטון הצעיר לקח את הדבר המבהיל, הוריד מוו החכה וזרק אותו לבאר שבקרבת המקום, ושעד היום קרויה "באר המפלץ".

זמן מה לא נשמע כלום מהמפלץ אך לימים הוא גדל עד שהגיע מעבר לתכולת הבאר ויצא משם במלוא גודלו. מהבאר הלך לנהר ווייר, ושם שכב ימים שלמים על סלע שבמרכז הזרם ובלילות הטריד את הסביבה. הוא ינק את חלב הפרות, טרף גדיים, הטריד בהמות והפחיד את נשים ונערות של הסביבה. אחרי שעבר בכפר בא לגבעה שמצפון לווייר, מרחק

לא רב מאחוזת למבטון, ושקוראים לה עד היום גבעת המפלץ, ושכב שם את שארית הלילה.

הביקורים האיומים של המפלץ שינו את היורש הצעיר של האחוזת. הוא נשבע לצלב ויצא בדרך לארץ הקודש, בתקווה שהמטרד האיום של האזור יעלם מעצמו.

הדבר לא השפיע על המפלץ ויום אחד הוא עבר את הנהר והתחיל להתקדם לכוון אחוזת למבטון, שם חי בעל האחוזת, למבדון הזקן לבדו, כי בנו עזב ויצא לארץ הקודש. מה לעשות?

המפלץ התקרב יותר ויותר. נשים זעקו, גברים הכינו נשק, הכלבים נבחו והבהמות נהמו בפחד. בסוף השרת הראשי קרא לנערות "הביאו את כל חלב הפרות הנה" וכשהן עשו כך, הוא שפך לשוקת האבן שלפני השער את חלב של תשע הפרות מהאחוזת.

המפלץ התקרב עד שהגיע לשוקת, אך כשהרגיש בריח החלב ניגש אליה ושתה את הכל. אחר כך הסתובב, עבר מעל הנהר ווייר

וכרך את עצמו שלוש פעמים מסביב לגבעת המפלץ.

מאז המפלץ עבר את הנהר כל יום ובא לאחוזת ואם בשוקת לא מצא חלב של תשע פרות לפחות, זעק, השתולל ובכעסו עקר עצים, אפילו האלוני החזקים ביותר ואורנים הגבוהים ביותר.

כך נמשך הדבר שבע שנים. רבים באו כדי להשמיד את המפלץ ולא אביר אחד מצא את מותו במאבק איתו.

בסוף בן האחוזת חזר לבית אביו, אחרי שבילה שבע שנים בתפילה וחרטה בארץ הקודש. הוא מצא את אנשי הסביבה עצובים ומיואשים, השדות לא מעובדים, מחצית עצי הגן עקורים, כי לא רבים היו שנשאר לטפל בתשע הפרות, שהמפלץ רצה לשתות את חלבן כל יום.

הצעיר בירך את אביו וביקש סליחה על הקללה שהתנהגותו הביאה על אחוזת למבטון.

"אני סולח לך על חטאיך" אמר האב "אבל

עכשיו תלך לאישה החכמה של ברודג'פורט ותשמע האם היא תוכל ליעץ כיצד לשחרר אותנו מהמפלץ.

הצעיר הלך לאישה החכמה וביקש את עצתה.

"זו אשמתך, נערי, שהבאת את הקללה, ותסבול מכך" אמרה "ועליך לשחרר אותנו ממנה."

"אני מוכן להקדיש לכך את חיי" אמר הצעיר. "יתכן גם וכך יהיה" אמרה "אך שמע וזכור.

אתה ורק אתה יכול להרוג את המפלץ. לשם

כך לך לנפחיה ותכין לך שם שריון מכוסה

בראשי חצים. אזי לך לסלע של המפלץ בנהר

ווייר ותמתין שם. כשהמפלץ יבוא לסלע

בבוקר, נסה להתגבר עליו. תבורך ושהאל

יהיה איתך."

"כך אעשה" אמר למבדון הצעיר.

"אך עוד דבר אחד" אמרה האישה החכמה

"כדי להרוג את המפלץ עליך להישבע להרוג

את הדבר הראשון שיפגוש אותך כשתחזור

לשערי האחוזה. אם תעשה כך הכל יסתדר

בטוב. אך אם לא תמלא את השבועה, הרי במשך שלוש פעמים שלוש דורות של אנשי למבטון לא ימותו במיטותיהם. תשבע ומלא את שבועתך."

הצעיר נשבע כפי שאמרה האישה החכמה,

והלך לנפחיה. שם הכינו לו שריון עם ראשי

חצים מכל צדדיו. אזי התפלל בכנסיית

ברידג'פורט ולקראת הבוקר תפס את מקומו

על הסלע בנהר ווייר.

המפלץ עזב בבוקר את הגבעה בה לן בלילה

והלך לסלע שבנהר. כשראה את הצעיר

שממתין לו שם רגז וניסה לכרוך את עצמו

סביבו כדי למחוץ אותו למוות. אך ראשי

החצים נתקעו בגופו וככל שלחץ יותר כך

נפגע יותר והמים בנהר האדימו מדמו. בסוף

הוא נחלש והצעיר חתך אותו בחרבו לשניים.

מחצית גופו אחד נפלה למים ונסחפה בהם.

בשאר גופו ניסה המפלץ עוד פעם למחוץ את

הצעיר, אך ראשי החצים עשו את עבודתם.

בסוף המפלץ נפל כולו למים ולא ראו אותו

יותר.

הצעיר שחה לחוף, הוציא את הקרן שלו ותקע
בו שלוש פעמים. זה היה הסימן לחצר
אחוזה, ושם המשרתים היו צריכים לשחרר
כלב נאמן שיבוא לקראתו.

אך השמחה באחוזה הייתה גדולה כל כך
שהמשרתים שכחו לשחרר את הכלב
וכשהצעיר נכנס בשער רץ לקראתו האבא
שלו, וחיבק אותו בכוח. הצעיר נבהל וקרא
"השבועה! השבועה!" ורק אז המשרת שחרר
את הכלב שרץ לקראת אדונו, וזה כרת את
ראשו בחרב.

אך לא הכלב היה הראשון שבא לקראתו
והשבועה לא התמלאה. מאז ובמשך תשעה
דורות אף אחד מבני למבטון לא מת במיטתו.
האחרון מהלמבטונים מת כאשר מרכבתו
נפלה מגשר ברודג'פורט, לפני מאה וחמישים
שנה.